

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Clausen, Henrik Nicolai FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1864-02-10)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Clausen, Henrik Nicolai FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1864-02-10)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 117. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030055.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Professor H. N. Clausen.
Viborg, 10. Februar 1864.*

Høitærede, kjære Hr. Professor! Med stor Glæde har jeg læst Deres sidste lille Skrift *), som De har været saa venlig at sende mig. men som jeg ved en Misforstaaelse eller min Boghandlers Seendrægtighed først nu har faaet, hvorfor jeg kommer saa seent med min Tak derfor. At der kan være Noget heri, som jeg maa see lidt anderledes end De, det har De udentvivl formodet; men selv hermed troer jeg ikke, vi staae langt fra hinanden. Jeg kan ikke finde, at Præsteeden lægger noget utilbørligt Baand paa den Frihed, som tilkommer Præsten, navnlig med Hensyn paa det Punkt, som her først maae komme i Betragtning, det Confessionelle. Det Tvetydige, som man finder i den (dog vel mindst paa s. 118dette Sted), er, mener jeg, deels kun det, der altid vil tindes ved et Actstykke, hvor det gjælder om Aanden og ikke om Bogstaven, deels hvad der er en Følge af, at den hidrører fra en anden Tid end vor, hvad der da igjen har den Fordeel, at den tvinger til en Fortolkning ud af de historiske Forhold, som dog sees langt klarere i Frastand, end medens vi ere midt i dem. Herved maae det blive muligt at skjelne mellem Aand og Bogstav, og herved, mener jeg, faaer Præsteeden en lignende Stilling som den, De med al Ret giver Conf. Aug. Hvad det Liturgiske og Disciplinaire angaaer, da finder her vistnok et Misforhold Sted, forsaavidt Eden viser hen til en Lovgivning, der bestaaer uden at kunne eller skulle overholdes. Men naar dog en Forpligtelse af denne Art ikke kan undværes, — og hvad der siges om Kirketugten, ved hvis Fortolkning og Anvendelse det vistnok gjælder om at lade det historiske Hensyn faae en stærk Indflydelse, er dog det Eneste i Præsteeden, der minder om Sjælesørgerpligten, om at Præsten har Mere end en selvvalgt Menighed, — kunne saadanne Bestemmelser ikke undværes, saa maae det dog snarere være den kirkelige Lovgivning i det Hele end Eden, der trænger til en Omdannelse, eller først hiin, saa denne. Her er det Savn, hvorved jeg saa gjerne vilde følge med, naar jeg kunde see Maaden. Men indtil der kan begyndes herpaa, er De jo enig i, at Præsteeden ikke kan ophæves, at dens Ophævelse nu vilde være Indførelsen af den grundtvigske Præstefrihed, maaskee ogsaa deri, at en partiel Omdannelse, en Lempelse af Udtrykkene, maaskee alene en Oversættelse (som med Rette kunde ønskes) — selv oin man kunde sige, af hvem den skulde foretages, og med hvilken Autoritet, — vilde forstaaes og virke i s. 119samme Retning. Forøvrigt vil jeg aldrig kunne betragte Præsteeden som et juridisk Document, hvis egentlige Hensigt er at kunne bruges imod Præsten; den er for mig en alvorlig Udtalelse af, hvad Kirken venter af den, til hvis Samvittighed den derefter overgiver Sagen; og kunde denne Udtalelses Alvor bevares uden Edsformen, da kunde jeg ogsaa heri ønske en Forandring. Kun det kan jeg ikke indrømme, at Præsteedens Aflæggelse, saaledes som Forholdene nu ere, og med den Opfattelse, som herved ikke blot tillades, men fordres, kan besvære Samvittigheden. — — —